

Rendhagyó kertészkedés

Hiányos volt a kertészfelszerelésem. Reggel átléptem a szomszédba egy kapáért. Néhány férfi álldogált az udvaron, hányták-vetették a világ sorát. Mondom, mi járatban volnék.

– Minek a tiszteletes úrnak a kapa!? – teszik fel a kérdést.
– Na még ilyet – gondolom –, ennyit se néznek ki belőlem...
Meg se várták válaszom, a szomszéd, cinkosságban a többivel, elutasította kérésemet. Nem volt mit tenni: ha nem ad, hát nem ad. Elköszöntem. Huncutul összemosolyogtak, mint akik értik egymást. Az otthoniaknak elmondtam, mint jártam. Ők sem értették. Pedig kellett volna már veteményezni, minden idejében jó.

Reggel felkeltünk. Csaknem elállt a lélegzetünk a meglepetéstől. Az egész kert csinos ágyasokkal volt tele. Zöldségek, dughagymák, minden a földben. Az udvaron egy jótét lelket sem láttunk. Ami történt, fordítottja a bibliai példázatnak: éjjel jött el, de nem az ellenség, hanem az igét igénylő gyülekezet, és nem konkolyt, hanem jó magot vetett a földbe. Ez is Isten országának példázata. Az ígére éhes gyülekezet később is azon volt, hogy levegyen rólunk minden külső terhet, és így több időnk legyen a velük való foglalkozásra.